de Bergrede XXIV

Onze Vader

* intochtslied 245 (opw)
* stil gebed
  votum en groet

Onze hulp is in de naam des Heren
die de hemel en de aarde gemaakt heeft,
die trouw is en trouw blijft en niet laat varen het werk van zijn handen.
Genade zij u en vrede van God onze Vader en van onze Here Jezus Christus,
in de gemeenschap van en met de Heilige Geest.

* lied 236 (opw)

* gebed om de Heilige Geest
* bijbellezingen: O.T. Psalm 131
  N.T. Matt. 6:5-15
* lied 313 **collecte**

* preek n.a.v. Matt. 6:9a
* gebed/voorbede

* slotlied 136:1 (opw)

* zegenbede
* vervolg slotlied 136:2 (opw)

De genade van onze Here Jezus Christus
en de liefde van God
en de gemeenschap met de Heilige Geest
is met u allen.

Liederen uit opwekking (opw) en Lofzangen en Gebeden (bundel Unie Baptisten) - sup. = supplement.

We mogen een begin maken met dat geweldig rijke gebed dat Jezus zelf zijn discipelen heeft leren bidden, wie kent het niet, Het Onze Vader.
Hoewel ik het uitermate vervelend vind om te vermelden, geef ik toch eerlijkheidshalve aan, voor op het gebed zelf in te gaan, dat er en aantal theorieën bestaat (zeg maar ronduit: menselijke bedenksels) waarin gesteld wordt dat je als christen (kind van de Vader!) dit gebed niet zou mogen bidden.

Nee beweren sommigen: want het gebed behoort tot de sfeer van de wet en niet van de genade en dús is het niet voor ons!
Nee beweren anderen: want het gebed staat in de Bergrede en die Bergrede is sowieso, als trouwens heel het Mattheüs evangelie, voor de Joden en dús is het niet voor ons!
Nee beweren weer anderen: want het kent niet de 'clausule' 'in Jezus' naam', de noemer waaronder een christen geboden is te bidden en dús is het niet voor ons!

Het enige wat ik ten aanzien van dergelijke beweringen kan en wil zeggen, is: vergeet nooit dat er één vader is die ons graag ontzettend arm wil houden, van elke geestelijke rijkdom wil beroven, en dat is de vader van de leugen! Want dit gebed is wel degelijk in Jezus' naam. Immers, in Wiens Naam leerden de discipelen dit gebed? Nog afgezien van dat geweldige gegeven, waar we straks bij zullen stilstaan, dat er geen verschil is tussen de Vader en de Zoon!
Dit gebed is niet alleen voor de Joden, want in Jezus valt de scheidsmuur tussen Joden en heidenen weg, en heet bovendien niet elke volgeling van Jezus een discipel?
En hoort het Onze Vader niet tot de sfeer van de genade? Als toch ergens, om nog maar te zwijgen van het ten onrechte uitspelen van de wet tegenover genade, genade zichtbaar wordt, dan is het toch wel in dit gebed?! Kijken we slechts naar de aanspraak waar het gebed mee begint en waartoe wij ons in de verkondiging nu zullen beperken: *Onze* Vader, en toets het in de eerstkomende preken aan de twee maal drie beden en het lovende slot!
Kunt u zich een grotere genade voorstellen dan dat je als gevallen mens, gedeukt en gebroken door het zondaar zijn - dankzij het offer van Jezus Christus - God, de Verhevene, de Heilige, de Schepper van ook jouw leven *Vader* mag noemen?
Bij mij komt nu in relatie hiertoe direct de uitspraak van Jezus naar boven uit dat tweede ons bekende, grootse gebed, het hoge priesterlijk gebed, dat Hij bad vlak voor Goede Vrijdag en Pasen. Het gaat om het volgende: *Ik heb Uw naam geopenbaard* - onthuld, zichtbaar gemaakt - *aan de mensen die Gij Mij uit de wereld gegeven hebt*. En in die uitspraak zijn we toch allemaal begrepen, wij kennen toch de betekenis voor ons persoonlijk van Goede Vrijdag en Pasen voor en in ons leven? Dat is toch één en al genade? Dé openbaring van Gods naam? Daarop stoelt toch je kind van God zijn? Hoe werd op Goede Vrijdag het hart van de Vader geopenbaard - al zo lief heeft God de wereld gehad… De Vader spelde Zijn wezen, Zijn naam, dat wil zeggen alle namen die God heeft binnen het Oude Testament. De volgende keer zullen we zien hoe al zijn namen daar, op Golgotha samenvloeien! En laat daarop Pasen ons niet zien dat die naam *leven* is? VADER.

Hoe wonderlijk, Jezus noemde die naam in Gethsémané: Abba Vader indien…
Hoe heerlijk dat het Woord ons getuigt dat het de Heilige Geest is die ons die naam doet *roepen*:
'…maar gij hebt ontvangen de Geest van het zoonschap, door welke wij roepen: Abba Vader.
'Die Geest getuigt met onze geest dat wij *kinderen* van God zijn.' Kinderen van de Vader!
De Geest die ons, als wij niet meer weten wat wij naar behoren moeten bidden, te hulp komt… De Geest van het feest dat volgt op Hemelvaart: het Pinksterfeest.
Heeft Hij die naam voor u gespeld?

Wat de wereld nu nodig heeft, is liefde, liefde gespeld in de naam van Jezus, God in het vlees. Wat zijn er een mensen die hard met de gebrokenheid van het bestaan, als gevolg van de zondeval, geconfronteerd worden: gebrek aan liefde, liefde in mensen, in zichzelf, in omstandigheden. Wat wordt er wat dit betreft echt geleden.

'Ik heb Uw naam geopenbaard…', het Vaderhart van God. 'Wie Mij - Jezus - heeft gezien, heeft de Vader gezien…'.
Het is binnen christelijke kring een tijdlang in geweest om in het kader van liefde te spreken over 'het Vaderhart' - het Vader zijn van God. En veel wordt dan gekeken naar het aards, natuurlijke vaderschap als exponent van de liefde. Voor tallozen blijkt dan het aards natuurlijk vaderbeeld dit allesbehalve te zijn, het symbool van liefde. Men probeert dat beeld dan bij te stellen, te helen door wat dan heet projectie – het afstellen van het aards natuurlijk vaderbeeld op de Hemelse Vader…

En hoewel we inderdaad voor de waarachtige liefde, de enige echte liefde - Agapè, op Hem gericht mogen en moeten worden, moeten we oppassenom van God, zoals ds. Overduin ooit ergens zei 'geen vergrote mens te maken'.Want de mens zal zichzelf, zijn IK, juist, wil hij God als Vader kunnen zien, erkennen, belijden, moeten verliezen bij en aan het kruis. Geen mens komt in die zin om Jezus heen!
Ik heb de angst dat in veel spreken over het Vderhart van God juist dit uit het oog wordt verloren. Maar Jezus zegt: '…niemand komt tot de Vader dan door Mij'!
En het is deze Jesus, de Opgestane Heer, die nodigt terwijl Hij zegt: 'Ik ben de weg, de waarheid en het leven' en dan kun je maar één kant opzien: naar het kruis. In het verlies ligt de winst als Jezus zegt, nodigt: 'Komt allen tot Mij die vermoeid en belast zijt en Ik zal u rust geven'. Hij vraagt dan het inleveren van jezelf. Zo alleen vind je liefde, de Vader! Zo alleen peil je iets - want ons kennen blijft hier onvolkomen totdat Hij komt! - van wat Jezus legt in 'Onze Vader die in de hemelen is…'.
Ieder mag het Hem nazeggen, Jood en Griek, u, jij en ik, als wij het wezen van Goede Vrijdag en Pasen gegerepen hebben, *be*grepen hebben.

Jezus nodigt tot de meest intieme relatie met de Vader die, zoals gezegd, vraagt om een volkomen verliezen van je IK om jezelf uiteindelijk, zoals door Hem bedoeld, (terug) te vinden. Hier, als Jezus het Onze Vader leert bidden (Luc. 11:1 e.v.), kun je niet toneelspelen, hier is het ernst. Hier moet je je, zoals ds. Sillevis Smit zegt in zijn Onze Vader, afvragen: kan ik dit bidden en wil ik dit bidden. Besef wat Jezus vooraf stelde en we samen lazen: 'Uw Vader weet wat gij van node hebt, eer gij Hem bidt'. Maken we het maar heel persoonlijk: zoekt u geborgenheid, liefde, een sterke hand, heb je het gevoeldat je langs ravijnen loopt, op steile hellingen, door angst aanjagende spelonken gaat…? Wat is het dan geweldig dat je in de naam van Jezus, dankzij de door Hem bewerkte genade, wie of wat je ook bent, mag nazeggen: onze Vader! Want dat is Hij, een Vader van bovenaards niveau, in de hemelen! Dat vraagt, kijk niet meer naar jezelf, in jezelf, op jezelf, of op een ander of op omstandigheden, maar richt je blik omhoog! Dat is ook de inhoud van zelfverlies!

Wat zijn er veel mensen, zelfs veel oprechte christenen die zeggen: God hoort mij niet, Hij lijkt wel doof. Maar dat is allesbehalve waar!Dan zou toch Goede Vrijdag en Pasen een farce zijn? We hebben, glorie voor Jezus, een levende God! De zo-even weergegeven verzuchtingen dat God niet hoort en doof lijkt, verraden die ten diepste niet een gefixeerd zijn op jezelf en een in plaats van omhoog kijken een kijken naar wat voor ogen is? Abraham de vader van alle gelovigen keek, toen hij voor de belangrijke keuze stond het land te kiezen dat God voor hem had, niet om zich heen zoals zijn neef Lot - die keek vanuit zijn eigen zelf naar wat voor ogen was! Abraham sloeg zijn ogen op!

Verloor zichzelf! Zegen ontvang je alleen op die manier! Dan worden twee visjes en vijf broden voldoende voor heel de schare - Jezus liet het zien, Hij keek omhoog… en dat tot op Golgotha! Kan ik dat, wil ik dat? Kunnen is willen in dit geval!

Vader zeggen vraagt zelf verlies. Vandaar ook dat Jezus naar de discipelen zegt *Onze* Vader en niet *mijn* Vader… Het ware bidden maakt mij los van mijzelf en getuigt en beseft dat God geen particulier bezit is, privé bezit.
Kijken we niet wat al te veel en te vaak naar onze persoonlijke nood, zorgen, gezondheid e.d.?
Kom maar als je *wilt* met alles wat je drukt of gewoon bezig houdt. Hij weet al vooruit wat je nodig hebt, kijk verder dan je eigen gezichtsveld, richt je oog op Hem, de Vader! Bidt: *Onze* Vader die in de hemelen zijt als een belijden dat Hij trouw is. Want ligt ook dat niet in het nazeggen van het Onze Vader? Zijn trouw is hemelhoog, terwijl het 'diein de hemelenzijt' naast een erkennen van eerbiedige heilige afstand ook inhoudt: Hij is boven alles verheven. Boven mijn gedachten over Hem. Hij is niet aards te vangen! Hij overstijgt je denken en ook je verwachten: Hij schenkt ons, zegt Gods Woord, met Christus oneindig veel meer dan wij bidden of beseffen kunnen! Prenten we het in ons hart: God is altijd groter.
Op weg naar de toekomst die zo onzeker kan lijken als je bijvoorbeeld moet worden opgenomen in het ziekenhuis, als je komt te staan voor de grens van het leven, als je meent te verdinken in de problemen van je gezin, je huwelijk enz. enz.
Hij wil er niet alleen zijn, Hij is er! Ik ben, dat is zijn naam, ik ben… Vader!
Kan de Geest ooit iets heiligers uitroepen in het hart van Gods kind - in *ons* hart!? Is er een heerlijker naam? Jezus heeft hem gespeld, bloedrood. Wat een wonder God Vader te mogen noemen dankzij de Zoon… *'Niemand kent de Zoon dan de Vader en niemand kent de Vader dan de Zoon en wie de Zoon het wil openbaren…* Here leer ons bidden! We kennen U en toch kennen we U nog zo weinig, want hoe zou ons hart van vreugde in ons opspringen… '…om Hem te kennen…', zegt Paulus.

Geloven is je uitstrekken in zelverlies, in volkomen overgave - het kruis in je leven - naar het Hem kennen. Geloven is: stamelend misschien toch zeggen: Onze Vader! Ik kan als ik wil, met Hem springen over elke muur! Wat is er mooier dan leren bidden van Jezus zelf: Onze Vader, God en Vader van onze Here Jezus Christus! Dan kun je het leven aan, dan wordt het pas leven! Jezus, het Woord, heeft ons allen Gods naam geopenbaard. Wie uit de wereld tot Hem gekomen is, neemt Hem op de lippen en zegt, in geloof, in het gezicht van de vader van de leugen: Abba Vader U alleen, U behoor ik toe.

Kent u dat gebeuren in het leven van Job die tijdens zijn intense beproevingen uitjubbelde tegen alle lijden in: 'Maar ik weet: mijn losser leeft' en dat terwijl zijn klacht naar God tot dan toegespitst was geweest op 'ik, mij en mijn', geconfronteerd wordt met God die zich openbaart als Degene die hem dáárom, dat hij zichzelf zou verliezen, dat kruis van lijden te dragen had gegeven en Job dan tot de erkentenis komt: *ik verkondigde, zonder inzicht, dingen mij te wonderbaar…, maar nu heeft mijn oog U aanschouwd!* Dan levert Job zichzelf in, raakt het op zichzelf gericht zijn kwijt, het 'ik, mij en mijn'. Hoe bleek dat immers in Gods proef op de som toen Hij Job aangaf om voor zijn vrienden te bidden en hij moest zeggen *Onze* Vader! Zijn ziel had hij tot rust gebracht, hij had de rust gevonden! Job die niets anders gedaan had dan spreken, had zijn ziel tot stilte gebracht.
Zo alleen kun je zeggen met Psalm 131 *Ik wandel niet in grootse dingen noch in dingen die mij… te wonderbaar zijn…*

De armen van de Vader staan in Jezus wagenwijd, juist ook voor de mens beland bij de varkenstrog!
Kom en zie, neem het aan, spreek na: Abba Vader U alleen, U behoor ik toe. U alleen doorgrondt mijn hart, U behoort het toe. Abba, Vader, laat mij zijn slechts van U alleen… De blik omhoog!
Hij is nabij elk hart dat volkomen naar Hem uitgaat. Dus ook het uwe!
Israël hope op de Here van nu aan en voor immer.

Amen.